

Maruša Mugerli Lavrenčič

HRUŠKA DEBELUŠKA

Lutkovna predloga

Liki:

MIŠKA

JEŽEK

VEVERICA

ZAJEC

PTIČ

GOSENICA

I

Jasa, na njej veliko drevo – hruška. Na tleh polno jesenskega listja. Nekaj listov je tudi na drevesu. Na veji visi zelo velika rumena hruška.

MIŠKA *Pride na jaso. Brede po listju, tu in tam kakšnega privzdigne in pogleda, če je kaj pod njim. Poje si.*

Jaz sem miška hop hop hop,
iščem kaj si za pod zob.
Oreh, lešnik, košček sira,
vsaka miška to nabira.

*Pesmico večkrat ponovi. Pri tem ves čas teka sem in tja,
privzdiguje liste, kamne ...*

JEŽEK *Malo za miško pride z druge strani ježek. Počasnejši je od miške, vendar tudi on nekaj išče. Poje.*

Naj bo sonce ali dež
po gozdu hodi mali jež.
Kmalu zima bo prišla,
zaloga hrane bo pošla.

*Tako sta zatopljena v svoje početje, da drug drugega sploh ne opazita.
Nenadoma se približata in se zaletita s hrbti.*

MIŠKA Au! Pazi no malo, kje hodiš, ti trapasti jež! Skoraj bi me nabodel na tiste svoje bodice! Joj, kako me boli!

JEŽEK Oprosti, nisem te videl.

MIŠKA Nisi, ne. Pa tudi slišal ne.

JEŽEK Ne. Pesmico sem pel. Pravkar sem jo sestavil. Jo hočeš slišati? Takole gre:

Še enkrat zapoje pesmico.

No, ti je všeč?

MIŠKA No ja. Nič posebnega se mi ne zdi. Sploh pa sem še malo jezna nate. Drugič glej, kje hodiš.

JEŽEK Pa saj me tudi ti nisi videla. In tudi slišala ne. Tudi ti naslednjič bolj pazi.

MIŠKA Nisem te slišala, ker sem tudi jaz pela pesmico. Veliko lepša je od tvoje. Poslušaj.

Še enkrat zapoje pesmico.

Si slišal? To je prava pesmica!

JEŽEK Veš kaj, jaz bom pa bolj prijazen. Tvoja pesmica mi je zelo všeč. Tako lepo poskočna je. Kar zaplesal bi! Še enkrat mi jo zapoj!

MIŠKA *Zapoje še enkrat.*

JEŽEK *Zaploska. Bravo! Bravo!*

MIŠKA *Se prikloni.*

JEŽEK Ti, miška. Ampak nečesa v tvoji pesmici pa ne razumem. Kaj je sira?

MIŠKA Ne sira, ti bučman. Sir. Ali ne veš, kaj je sir?

JEŽEK Ne, ne vem, kaj je sir. A je za pojest?

MIŠKA Sir je najboljša, najbolj slastna hrana. Moraš ga enkrat pokusiti. Tako sladek je. Pa mehak. In včasih ima take smešne luknje. Ko ugrizneš vanj, se ti kar stopi v ustih. *Zasanjano.* Mmmm, kako je dober!

JEŽEK Aha, kje pa raste sir?

MIŠKA Kako kje raste?

JEŽEK Ja, tukaj v gozdu, kje bi ga lahko nabral?

MIŠKA Ti si pa res bučman. V gozdu vendar ni sira.

JEŽEK A da ne? Kje pa se ga potem dobi?

MIŠKA Ja, doma, v naši hiši.

JEŽEK Aha, v gozdu pa ne? Ampak ne razumem.

MIŠKA Česa ne razumeš?

JEŽEK Zakaj si potem pela:

Oreh, lešnik, košček sira,
vsaka miška to nabira.

Za orehe in lešnike vem, da se jih dobi v gozdu. Čeprav si jaz z njimi ne morem prav veliko pomagati. Ne morem jih pregrizniti. Včasih najdem kakšnega, ki ga je pregriznila veverica in ga potem izgubila ali pozabila pojesti. Ampak so dobri, ti tvoji lešniki in orehi, dobri so. Sira pa res še nikoli nisem jedel.

MIŠKA Pa ne samo sira. Še marsičesa nisi jedel. Veš, jaz v bistvu nisem navadna miš. Ne živim v gozdu, ampak v pravi hiši. In tam se nam miškam lepo godi. V bistvu nam sploh ni treba jesti orehov in lešnikov, ker imamo toliko dobrot. Namesto orehov jemo orehovo potico in namesto lešnikov lešnikove piškote.

JEŽEK Ja, kaj pa potem počneš v gozdu, če se ti v hiši tako dobro godi? Zakaj sploh nabiraš orehe in lešnike? To s sirom pa je tako ali tako čudno. Saj si rekla, da sir ne raste v gozdu.

MIŠKA No, ne bodi tak težak. To je pač samo pesmica. Saj ni treba, da je vse v pesmici res.

JEŽEK In?

MIŠKA Kaj in?

JEŽEK Kaj torej počneš v gozdu, ko pa bi lahko jedla tisto butico in kiškote?

MIŠKA Reče se potica in piškoti, bučman.

JEŽEK Saj je vseeno. Mi boš odgovorila?

MIŠKA *Zave se, da se je zapletla. Nekaj časa razmišlja.* Veš, ježek, tam v naši hiši živi tudi mačka, ki miškam ne dovoli jesti potice in piškotov. Pa tudi sira ne. Včasih nam uspe kaj izmakniti, pod mizo najti drobtinico, ali, če je posebej srečen dan, košček sira, velikokrat pa se moramo same znajti.

JEŽEK Kakšna pa je ta mačka?

MIŠKA Tudi mačke ne poznaš? Mačka je velikanska pošast. Kosmata, z nasršenim repom, špičastimi uhlji, ostrimi kremplji in groznimi zelenimi očmi. Mačka je najnevarnejša in najstrašnejša pošast, še bolj grozna od Zverjasca je.

JEŽEK *Se strese. Brrr! Zdaj ti pa nič več ne zavidam. Že raje živim v gozdu in jem jabolka in hruške, kot da bi se moral bati tvoje pošastne mačke. Malo pomolči. Kaj si rekla na koncu? Zverjasec? O kom pa zdaj blebetaš?*

MIŠKA *Zverjasec je največji gozdni bavbav. Ga nisi še nikoli srečal? Smeji se sama pri sebi.*

JEŽEK *Veš kaj, sploh ne vem več, kaj naj ti verjamem in česa ne. No, kakorkoli, na jaso sem prišel pogledat, ali lahko najdem še kakšno jabolko ali hruško.*

MIŠKA *Jabolko ali hruško, ja. Mama mi je povedala, da ježki jeste tudi take bolj ogabne reči. Hrošče, gosence, črve. Fej in fuj!*

JEŽEK *No, jaz tega ne jem. Vegetarijanec sem.*

MIŠKA *Vege kaj?*

JEŽEK *Vegetarijanec.*

MIŠKA *Kaj pa je to?*

JEŽEK *Vegetarijanec je tisti, ki ne je živali.*

MIŠKA *Ampak potem sem tudi jaz vegetarijanka. Vsaj mislim. Za sir nisem prepričana, ali je žival ali ne.*

JEŽEK *Tega tudi jaz ne vem. Ampak končno sem tudi jaz tebe nekaj naučil. Zdaj pa mislim, da je bilo dovolj klepetanja. Na jaso sem prišel po hrano. In ti tudi, se mi zdi.*

MIŠKA *Tako je. Upam, da bova kaj našla. Slabo kaže. Povsod je samo listje.*

Oba spet pojeta vsak svojo pesmico, nato skupaj najprej miškino in nato še ježkovo pesem. Hihitata se in sta dobre volje.

II

Miška in ježek sedita na tleh. Utrujena sta in naveličana iskanja. Nenadoma zapiha veter. Nekaj listov pade z drevesa. Ozreta se kvišku in zagledata hruško.

MIŠKA, JEŽEK *V en glas.* O, hruška!

MIŠKA Kako je rumena, prav blešči se!

JEŽEK In kako je velika!

Začneta se oblizovati.

MIŠKA Jaz sem jo zagledala prva, zato bo moja!

JEŽEK Ni res, jaz sem jo prvi videl. Sploh pa miši ne jeste hrušk.

MIŠKA Pa še kako imamo rade hruške! In jabolka tudi.

JEŽEK Ampak v tvoji pesmici ni bilo nobenih jabolk in hrušk. Bili so samo orehi, lešniki in tisti tvoj sir.

MIŠKA Saj sem rekla, da je bila samo pesem! In v tvoji pesmici sploh ni bilo nobene hrane. Kako naj ti sploh verjamem, da si tisti vege, vege ...

JEŽEK To, da ježi jemo jabolka in hruške, je vendar splošno znano. Ne sprenevedaj se. Kaj ne poznaš tiste pesmice: Ježek teka teka in se kotali, jabolka in hruške nabadati hiti ...

MIŠKA Ja, ja, že prav. Ampak jaz sem hruško videla prva, zato je moja! Moja, slišiš!

JEŽEK Ne, pa ni tvoja. Sploh pa je zaenkrat še na drevesu. In tudi če bi bila na tleh, si ne predstavljam, kako bi jo lahko odnesla domov. Večja je od tebe!

MIŠKA To naj ne bo tvoja skrb. Bom že poskrbela za to, da bo končala v mojem želodčku.

JEŽEK Kaj? Kar celo boš pojedla? In to kar pred mojimi očmi? To pa res ni lepo, miška.

MIŠKA Cele naenkrat seveda ne morem pojesti. Ampak domov jo bom že nekako spravila. Odkotalila jo bom. Mislim, da bo šlo laže kot z jabolkom. Moja prijateljica je nekoč takole kotalila jabolko, pa se ji je izmuznilo in

odkotalilo po hribu navzdol, naravnost pred žabo, krta in želvo, ki so ga seveda lepo pojedli, da miški ni ostal niti košček.

JEŽEK Žaba, krt in želva praviš? No, škoda, da ni bilo med njimi tudi ježka. Ježi smo prijazne živali in jež bi košček jabolka zagotovo odstopil tudi miški. Ampak kot sem že rekel, hruška zaenkrat še vedno visi na drevesu, in dokler tako, je ne boš prav nikamor odkotalila. In dokler je hruška na drevesu, pravzaprav ni ne tvoja ne moja. Zato predlagam naslednje: jaz se bom lepo postavil pod hruško, ti boš stresla drevo, hruška bo padla in pristala na mojih bodicah. In potem si jo bova seveda razdelila. Dovolj je velika, da se bova oba do sitega najedla.

MIŠKA In jaz naj ti slepo zaupam in verjamem, da je ne boš popihal, ko bo hruška enkrat na tvojem hrbtu? Zaradi tistih tvojih bodic ji sploh ne bom prišla blizu. Tako ali tako pa ne razumeš! Iz hrušk se da speči odlično hruškovo pecivo! Mmm, mmm, mmm.

JEŽEK Hruškovo kaj? Nisi rekla, da si lačna in da v tvoji hiši straši tista mačka, ki ima očitno rada tisto tvojo potico in piškote in to hruškovo cepivo.

MIŠKA Pecivo, ne cepivo. Najbolj važne stvari pa ti sploh nisem povedala. Mački ni toliko do potice, piškotov, peciva in sira, ker ima najraje miši!

JEŽEK Miši? Fuj in fej! No, lahko bi ji predlagala, da postane vegetarijanka, potem bi imela mir in bi lahko jedla vse tiste dobrote, jabolka in hruške pa bi pustila meni.

MIŠKA Ne verjamem, da se bo mačka strinjala. Ampak velja.

JEŽEK Kaj velja?

MIŠKA Tvoj predlog, da si hruško razdeliva na pol.

JEŽEK Prav. Zdaj jo morava samo še spraviti z drevesa. Moja zamisel ti ni bila všeč. Imaš ti kakšno?

MIŠKA No, če hočeva priti na drevo, potrebujeva lestev.

JEŽEK Kaj pa je zdaj to?

MIŠKA Tudi lestve ne poznaš? To je taka dolga stvar, podobna stopnicam. Hm ja, najbrž tudi stopnic še nisi videl. No, taka dolga reč, po kateri lahko splezaš na drevo.

JEŽEK In kje jo bova dobila?

MIŠKA Malo bova improvizirala. Čeprav, hm. Težko bo. Niti kladiwa nimava.

JEŽEK Česa nimava?

MIŠKA Nič nič. Novo zamisel imam. Hruško bova sklatila na tla s palico.

JEŽEK To lahko poskusiva. Poiščiva primerno vejo.

Miška in ježek iščeta dolgo palico. Vse, ki jih najdeta, so prekratke.

MIŠKA Tako ne bo šlo.

JEŽEK Ne, tudi ta zamisel ni bila dobra.

MIŠKA No, pa si ti kaj izmislil!

JEŽEK Listje je z drevesa padlo, ko je zapihalo.

MIŠKA In zdaj bova čakala, da bo veter zapihal dovolj močno, da bo hruška padla na tla? Ampak to lahko traja celo večnost.

JEŽEK Seveda ne, trapa.

MIŠKA Nobena trapa nisem, da veš.

JEŽEK Potem tudi jaz nisem bučman, prosim lepo.

MIŠKA Ja, oprost. No, kaj predlagaš?

JEŽEK Drevo bova močno stresla in hruška bo padla na tla.

MIŠKA No prav, poskusiva.

Miška in ježek se postavita vsak na svojo stran debla in se upreta vanj. Drevo se ne premakne niti za milimeter.

JEŽEK Tudi na ta način ne bova prišla do hruške.

MIŠKA *Slabe volje.* Česa ne poveš.

JEŽEK Kaj pa če bi zapihala namesto vetra? Morda pa nama uspe.

MIŠKA Ne verjamem, da lahko pihneva dovolj močno. *Molči.* Ampak poskusiva, izgubiti nimava kaj.

Postavita se vsak na svojo stran drevesa in začneta pihati.

JEŽEK Že vem, kaj je narobe. Oba bi morala pihati z iste strani!

Ježek se postavi ob miško. Pri tem jo seveda zbode. Miška grdo gleda in si drgne kožuh. Nato na vso moč pihata.

JEŽEK Tudi tako ne bo šlo. Ne preostane nama drugega, kot da počakava.

MIŠKA Da zapiha veter?

JEŽEK Ne, da pride mimo kdo, ki nama bo pomagal.

MIŠKA Na primer?

JEŽEK Ne vem. Na primer zajec. Morda pa zna skočiti dovolj visoko, da bo utrgal hruško. Poleg tega se mi zdi, da zajci ne jedo hrušk. Vsaj mislim.

MIŠKA Zajec praviš, hm.

JEŽEK Ali pa veverica. Spretna je. Meni nič tebi nič bo splezala na drevo in nama vrgla hruško.

MIŠKA Kar misli si.

JEŽEK Kaj?

MIŠKA Pojedla jo bo. Ne gre jim zaupati. Moja prijateljica Sapa jo je nekoč prosila, da ji pregrizne lešnik, in veverica ga je lepo pojedla. Dvomim, da bi nama hruško kar tako prepustila.

JEŽEK Najbrž imaš prav. Ptički tudi ne pridejo v poštev.

MIŠKA Nikakor. Čudno, da je še niso našli. Najbrž nama ne ostane drugega, kot da zares počakava na veter. Ampak kmalu se bo znočilo. Kaj, če hruška pade na tla ponoči? Priklatil se bo kakšen nebodigatreba in midva se bova lahko pod nosom obrisala.

JEŽEK Tako se zmeniva. Ti pojdi lepo domov. Jaz pa bom legel v listje in stražil. Če bo hruška padla na tla ponoči, obljubim, da bom počakal, da se vrneš, in je ne bom pojedel prej.

MIŠKA O ne, to pa ne! Ne boš ostal sam s hruško. Ko se bom zjutraj vrnila, ne bo tukaj ne tebe ne hruške.

JEŽEK No, prav, če mi ne zaupaš, ostaniva oba. Pripraviva si ležišči, da
nama bo kolikor toliko udobno.

III

Miška in ježek znosita listje na kup. Nato ležeta. Seveda pretesno skupaj, da se miška spet zbode in odskoči. Nekoliko se odmakne od ježka. Mračni se. Na obzorju se prikaže veliko rdeče sonce.

JEŽEK Hladno je. Pokriva se z listjem, če se že ne moreva stisniti.

MIŠKA Oh, kje je moj topli domek? Kaj sploh počnem tu? Prijateljice miške so gotovo prihranile kakšno drobtinico.

JEŽEK Še vedno lahko greš in hruško prepustiš meni. Jaz nimam nobenega prijatelja ježka, ki bi ga skrbelo zame.

MIŠKA *Ga grdo pogleda.* Ti kar sanjaj. Hruški se ne bom odpovedala. Še posebej ne zaradi nesramnega ježka.

JEŽEK Oprosti.

MIŠKA *Se kuja.*

Čez nekaj časa.

JEŽEK Poglej sonce. Rdeče in okroglo je kot kakšno jabolko. Zdaj sem res že pošteno lačen.

MIŠKA Res je podobno jabolku. Tudi jaz sem lačna. Ko bi imela vsaj kakšen oreh. Ampak na celi jasi ni niti enega samcatega oreha. Gotovo so jih pojedle veverice.

Sonce zatone. Na nebu se prikažejo luna in zvezde.

MIŠKA Poglej luno, čisto taka je kot sir! Kako mi kruli v trebuščku! In oči se mi zapirajo. Ampak ne smem zaspati. Kaj, če hruška pade?

JEŽEK Tega z luno in sirom ne razumem najbolje. Enkrat bi mi ga lahko pokazala, ta slavni sir. Tudi meni kruli. Jaz ne bom zaspal, ne skrbi, miška.

Miška in ježek zehata. Nekaj časa se še premetavata, nato se zasliši tiho smrčanje. Spita.

IV

Jutro je in sonce vzide. Miška in ježek še vedno spita, zbudita se šele, ko je sonce že visoko na nebu.

MIŠKA O, kako trdno sem spala. Sanjalo se mi je o potici in piškotih.

JEŽEK Ali moraš že navsezgodaj govoriti o hrani?

MIŠKA Saj res, kako je z najinim zajtrkom oziroma včerajšnjo večerjo?

Miška in ježek se hkrati ozreta k hruški.

JEŽEK Še vedno je tam.

MIŠKA Ja.

JEŽEK Še večja in bolj rumena je kot včeraj.

Na jaso priskaklja zajec.

MIŠKA IN JEŽEK *veselo* Zajec!

ZAJEC Pozdravljena! Kakšen lep dan imamo danes. Uživati moramo, vsak čas bo prišla zima.

MIŠKA Ti, zajec, ali bi nama lahko naredil uslugo?

ZAJEC Kakšno uslugo?

JEŽEK No, na drevesu je velika rumena hruška in midva je ne moreva spraviti dol.

ZAJEC In kako bi vama jaz lahko pomagal? Saj ne znam plezati po drevesih.

MIŠKA Ne znaš plezati, znaš pa skakati. Vzemi palico, skoči in jo poskusi sklatiti z veje.

ZAJEC Ampak hruška je visoko, previsoko.

JEŽEK Prosim, ali lahko vsaj poskusiš?

ZAJEC No prav, če me že tako prosita. *Na tleh poišče palico, se postavi pod hruško, se močno odrine in skoči. To nekajkrat ponovi, vendar je hruška previsoko. Žal mi je, ne bo šlo. Nekaj drugega si bosta morala*

izmisliti. Veliko sreče vama želim! Jaz pa hitim, tudi sam si moram najti kaj za pod zob.

MIŠKA *Poklapano.* Pozdravljen, zajec.

JEŽEK Na svidenje, zajec! In hvala!

Zajec odskaklja z jase.

MIŠKA Kaj bova storila?

JEŽEK Ne vem.

Na jaso priskaklja veverica.

VEVERICA O, pozdravljena! Kaj se je zgodilo? Zakaj sta tako žalostna?

JEŽEK Midva ... Hruško ...

MIŠKA Pssst! Se ti je zmešalo? Me nisi poslušal?

JEŽEK Ja, ja, slišal sem te. Ampak mislim, da nimava druge rešitve.

MIŠKA *Poklapano.* No prav.

VEVERICA No, mi bosta povedala?

JEŽEK Na drevesu visi velika rumena hruška in midva ne moreva do nje.

VEVERICA Aha, razumem. Prav, pomagala vama bom.

JEŽEK Res?

VEVERICA Ja, ampak seveda pričakujem svoj delež.

MIŠKA Sem ti rekla, ježek.

JEŽEK Koliko?

VEVERICA Predlagam, da si hruško razdelimo: jaz dobim eno polovico in vama ostane druga polovica.

MIŠKA Saj sem vedela.

JEŽEK Počakaj, miška. Predlog ni tako slab.

MIŠKA Pa je. Kdo je našel hruško? Midva ali veверica?

JEŽEK Ja midva, ampak veверica jo bo spravila dol.

MIŠKA Prej ali slej bo padla. Raje počakam, kot da moram polovico svoje hruške odstopiti tej nesramni in pretkani veверici.

JEŽEK Aha, zdaj je hruška spet tvoja. Ali se nisva zmenila, da je od obeh?

MIŠKA *Molči.*

VEVERICA Vesta kaj, kar imejta to svojo hruško. Jaz je sploh nočem. Ampak mislim, da se bosta kar načakala. *Odskaklja z jase.*

JEŽEK *Grdo pogleduje miško.* Mislim, da nama ne preostane drugega, kot da pozabiva na hruško in si poiščeva kakšno drugo hrano.

MIŠKA Najbrž imaš prav. No, lepo te je bilo spoznati. Tačke ti ne bom dala, da me ne zbodeš.

JEŽEK Ni mi treba dati tačke,
a pazi se velike mačke.

Dobra, ne?

MIŠKA *Se kisko nasmehne.* Na svidenje, ježek.

JEŽEK Na svidenje, miška.

V

Miška in ježek odideta vsak v svojo smer. Pri tem si pojeta vsak svojo pesmico, njuno petje pa ni več veselo. Ko utihneta, se vsak s svoje strani po prstih vrneta na jaso. Ker se iz previdnosti ozirata naokrog, se zaletita.

MIŠKA Au! Ne že spet.

JEŽEK Oprosti.

Obema je videti, da sta v zadregi.

JEŽEK Vrnila si se.

MIŠKA Ničesar nisem našla, pa sem pomislila ... Tudi ti si prišel nazaj.

JEŽEK Tudi jaz nisem imel sreče.

MIŠKA In si pomislil ...

JEŽEK Ja.

MIŠKA No, potem pa ...

JEŽEK Počakajva. Mislim, da se je veter nekoliko okreпил.

Res zapiha veter.

MIŠKA Brrr! Zebe me.

Na drevo prileti ptič. Miška pomenljivo pogleda ježka in si pritisne prst na ustnice. Ježek razume njen namig. Delata se, kot da ptiča sploh nista videla, vendar ga skrivaj ves čas opazujeta, da se slučajno ne bi lotil hruške. Ptič čez nekaj časa odleti.

Miška in ježek čakata. Veter piha vse močneje. Miška skače na mestu, da bi se ogrela. Ježek se zvije v klobčič. Čez nekaj časa zapiha posebej močno. Miška in ježek že dolgo ne gledata več hruške. Ko pade na tla, se zdrzneta in poskočita.

MIŠKA Hruška!

JEŽEK Padla je!

Stečeta k hruški, jo nekajkrat obkrožita. Vsa sta iz sebe. Skačeta, ploskata, se prekopicujeta in vriskata. Potem oba zapojeta vsak svojo pesmico.

JEŽEK Kako jo bova dala na pol?

MIŠKA Potrebujeva nož ali kaj podobnega.

JEŽEK Nož?

MIŠKA Pozabi, v gozdu ni nožev. Ker sva tako sestradana, predlagam, da hruško kar takoj pojeva. Vsak naj ugrizne s svoje strani.

JEŽEK No, pa dajva!

Miška in ježek se postavita vsak na svojo stran hruške, odpreta gobčka.

MIŠKA Ena, dve, tri, zdaj!

Oba ugrizneta v hruško.

GOSENICA *Iz hruške.* Au! Au! Au! Kaj vendar počneta?

Miška In ježek prestrašena odskočita.

JEŽEK Hruška govori!

MIŠKA *Za hip je zmedena, potem se zbere.* Hruške ne govorijo, ti bučman. Nekdo je v hruški.

JEŽEK Ja, kdo pa bi lahko bil v hruški, trapa?

GOSENICA Jaz sem, gosjenica! Pustita mojo hruško lepo na miru. Že tako se jev njej zgodil pravi potres. Še dobro, da je njena notranjost tako mehka, da se nisem udarila. Kaj bi pravzaprav rada?

Gosenica pokuka iz hruške.

MIŠKA Gosjenica?

JEŽEK Kaj pa počneš v hruški?

GOSENICA Kaj pa mislita, butca? Gosjenice pač to počnemo, živimo v hruškah. Hruške so tako odlična domovanja. V njih lahko živiš, in ko se ti zahoče, samo odgrizneš košček. Tale je še posebej velika. Mislim, da bom v njej preživela zimo.

MIŠKA Ampak ta hruška je moja!

JEŽEK Najina!

GOSENICA Jaz sem jo našla prva, zato je moja. Sploh pa se mi zdi, da vama hruška z gosenico ne bi teknila.

MIŠKA To ni pravično!

GOSENICA Poiščita si drugo hruško.

MIŠKA Torej bo hruška kljub vsemu trudu in čakanju ježkova. Ježki namreč jedo tudi gosenice.

Gosenica se skrrije nazaj v hruško.

JEŽEK Saj sem ti povedal, da ne jem živali. Tudi črvivih hrušk ne jem!

GOSENICA *Previdno pokuka ven.* Jaz nisem črv, temveč gosenica.

JEŽEK Prav, pa gosenica. Tudi gosenic ne jem.

MIŠKA Kaj pa zdaj?

GOSENICA Predlagam vama, da si poiščeta kakšno drugo hrano in se potem zavlečeta vsak v svoj dom. Zima prihaja. Tudi jaz bom naredila tako. V moji hruški je prav prijetno toplo. In tako lepo diši!

Miška in ježek še nekaj časa postavata. Ne moreta se prav odločiti, kaj naj naredita.

JEŽEK Mislim, da te bom ubogal. Moj brlog ni tako blizu, zato se bom kar odpravil. Upam, da bom na poti našel še kaj za pod zob.

MIŠKA Če je tako, bom tudi jaz vzela pot pod nogo. Pozimi je v naši hiši še posebej veliko dobrot. Bom že kje staknila kakšen košček potice ali peciva ali pa celo cel piškot.

JEŽEK Ali pa sir!

GOSENICA Sir? Kaj pa je to sir?

MIŠKA Oh, ne že spet.

JEŽEK Pozdravljena, gosenica. Tudi tebe je bilo lepo spoznati, čeprav bi te veliko raje spoznal kje drugje. Adijo, miška! Se vidiva spomladi.

MIŠKA Adijo gosénica! Adijo ježek! Spomladi ti prinesem košček sira!
Adijo, hruška! Ne vem, če bom še kdaj videla tako veliko hruško
debeluško. Ah!

JEŽEK Se že veselim sira! Samo mačke se pazi! Adijo!

MIŠKA *Nekoliko v zadregi.* Ti, ježek ... Čeprav sva ostala brez hruške, sem
se imela prav lepo s tabo.

JEŽEK Tudi jaz, miška, tudi jaz. Prijatelja?

MIŠKA *Veselo.* Prijatelja! *Miška mu že hoče dati tačko, ko se spomni,
da to ni ravno pametno.*

JEŽEK *To opazi in se nasmeje.*

GOSENICA Na svidenje oba. In spomladi dobro glejta okoli sebe. Če bosta
kje videla kakšnega čudovitega metulja, bom to mogoče jaz.

MIŠKA IN JEŽEK *V en glas.* Na svidenje, gosénica oziroma na svidenje,
metulj!

*Miška in ježek odideta z jase. Vsak prepeva svojo pesem. Veter močno piha. Na
drevesu ni več nobenega lista. Gosénica se skriva v hruško. Konec.*